

ÁGH ISTVÁN

Dolgozat: Éjszaka

(BEVEZETÉS)

*Elmúltak az ünnepek
vágyom már a köznapokra
lustálkodtam eleget
hasam ágyamat megunta
volt békeesség bor kenyér
láthattam a délutáni
napot ahogy félretért
nagy ebédje után hányni*

(TÁRGYALÁS)

*Csónak — partról kecsesen vízre csúszva
vitorlás — fehér ábrádnak kigyúlva
repülő — suhanása két hegy közé
sas — becsukott szárnyú hullása fák közé
ahogy a hangya besétál a mohába
úgy kellene bejutni az ágyba,
ágyam múltjának susogásába
árnyékosodó lúdcapatba piros hintalóhátra
kenderföldek tüsszögtető szagába
Egyedül alszom el hosszú haldoklással
lábam — itt föld amott az ég falában
karomat mellemre fektetem keresztnek
a zsákszájú négy saroktól mentsen meg
villanyoltás vakság belső zúgást hallok
azt hiszem eldobbant szívemre pitymallók
szeretnék álomban válni vitorlássá
vagy kecsesen eső selymek csónakjává
disszidálni reggelig a világból
el a szirénákkal kaszabolt éjszakából*

(BEFEJEZÉS)

*Tudom majd itthagyn engem
nem találom ha fölbredtem
üres lesz a ház
föltámadási hullaház
itt marad tányérja csöndje
kötény mosatlan bögre
eltűnik hogy harmattal éljen
elmegek én is mindenképpen*

(ESZMEI MONDANIVALÓ)

*Aki az éjszakától retteg
asztalra hajlik kérdőjelnek
púpos marad fölállva is
hordja aláztatásait
kifőzdek főzelékszágán át
magánya orrfacsaró dühét
szesszel kúrálja mint a náthát*

KISS ANNA

Apokrif

DATURA

Édesapám, ez a nagy tarka ló engem meg akar rúgni!

Apád a rosszab, aki tudja ki vagy.

Tény, hogy a sárkánygyerek szárnyai feketék, mint az esernyő, drótok állnak.

ki belüle, álldigál a vasporbán, édesapámozik, három hete bosszantja a kovácsot, ember nem látott még ilyet, hogy valaki így féljen a lótul!

Hanem Rebeka elébe áll, nagyon néz rá a sárga szemivel, nagyon védi a sárkánygyereket, még a teje is megjön, hát csak néz a kovács.

Lett is keresztelőd, azt hiszik a népek, moziban vannak: forog az a valami

Rebeka köténye bugyrában, de az esernyő mindig felül, csinálhat akármit a pap, összekunyorodik, kaparássza Rebeka köténye korcát, s alighogy leteszi a

vasporba, ijedtében elszáll! Nem mondhatni, hogy a kovács szomorú, de Rebeká-

bul szivárog a könny, maga akarta eztet, maga akarta!

A partőr minden éjszaka kifog egy vízbe fült nagy kövér asszonyt, akiről

mindig kiderül, hogy nem fült vízbe, csak olyan formán viseli magát. Bámula-

tosan bír nőni a haja, hajnalra veresen tolakszik kifelé ajtón, ablakon, a

partőr felesége meg alszik, mint a tej.